

Midler at bringe Provsten saaledes i Harnisk, at der virkelig kunde blive tilstrækkeligt Paaskud for at bringe den store Plan om Menighedens Opbrud til Udførelse. Og — som han sagde — „der staar ingen Steder skrevet, at Folk skal tage Hatten af for deres Præst.“

Denne lille Indlednings-Skærmydsel mislykkedes imidlertid. Uden at se hverken til højre eller venstre gik Provsten fra sin Vogn lige ind i Kirken og syntes slet ikke at lægge Mærke til Demonstrationen. Rigtignok var der ogsaa et Par ældre Bønder, hvis Mod i det afgørende Øjeblik ganske svigtede dem, medens der var andre, hvis højre Haand ligesom under Paavirkning af et ubetvingeligt Instinkt fór halvvejs op til Huen.

Et Par Minutter efter, endnu før alle Mændene var kommen indenfor Kirkedøren, begyndte Salmesangen under Hjælpelærer Johansens Ledelse.

Sangen lød ikke ilde, skønt hele Menigheden, baade Mænd og Kvinder, straks istemte med udfordrende Kraft. Hvor meget ondt man end kunde sige om den gamle, skumle Munkekirke — og dens mugne Kælderluft og grønskimlede Hvælvinger var ofte blevet bravt spottet i Væver Hansens Forsamlingssal — den ejede i hvert Fald en velgørende Evne til at bryde og mildne Stemmernes